

ובן יעוי' בפ"ק דחולין (יז.) דבעי ר' ירמיה אברי בשר נחירה שהכניסו ישראל עמהן לארץ מהו וכו', ופירש"י דדרוש וקבל שכר הוא שצריכין אנו לעמוד על האמת ואע"פ שכבר עבר, עכ"ל ע"ש. אולם יעו"ש ברא"ש (באות כג') שכ' וז"ל, בעי ר' ירמיה וכו', ופירש"י דרוש וקבל שכר הוא וכו', ולא נהירא לי, דדוקא למיסבר קראי דרשינן אע"פ שכבר עבר, אבל לקבוע בעיא בש"ס בדבר שאין בו צורך לא אשכחן, והכי אמרי' בפ"ק דיומא (ה:) כיצד הלבישן וכו', כיצד הלבישן [בתמיה] מאי דהוה הוה, אלא כיצד מלבישן לעתיד לבא, לע"ל לכשיבואו אהרן ובניו ומשה עמהן, אלא כיצד מלבישן למיסבר קראי בצוואה כתיב וכו'. ונר' לי דנפק"מ בבעיא זו דר' ירמיה לאדם שאסר עצמו באחד מן המינין מזמן ידוע ואילך וכו', עכ"ל הרא"ש יעו"ש.

ובן יעוי' בספר באר שבע ברפ"א דתמיד (כו:) בד"ה איבעיא להו עליות ממש וכו', דתמה שם מאי קמיבעיא ליה דמאי נפק"מ מאי דהוה הוה, וליכא למימר ד"דרוש וקבל שכר", שהרי בפ"ק דיומא שם מוכח דדוקא "למיסבר קראי" דנים בזה אבל לקבוע בעיא בגמ' בדבר שאין בו צורך לא אשכחן וכו'. ואע"ג דבפ"ק דחולין (יז.) מצינו דבעי ר' ירמיה אברי בשר נחירה וכו' ופירש"י דדרוש וקבל שכר, כבר כ' עליו הרא"ש דלא נהירא, דדוקא למיסבר קראי דרש"י כן וכו' וכמוכח בפ"ק דיומא (ה:) וכו', וצ"ע, עכ"ל הבאר שבע יעו"ש.

והנה יעוי' בשבת (צו:) דאר"י אמר שמואל מקושש מעביר ד"א ברה"ר הוה וכו', למאי נפק"מ לכדרב דאמר רב מצאתי וכו' אבות מלאכות ארבעים חסר אחת ואינו חייב מיתה על אחת מהם, וא"כ קמ"ל ר' יהודה דהמעביר חייב מיתה וכו' יעו"ש. אולם יל"ע לפי"ד הרא"ש והבאר שבע מהו דדנה הגמ' באיזה מלאכה ליכא מיתת ב"ד, הא אינו נפק"מ "לדינא" ואף אינו ענין "למיסבר קראי". ושמא הוי נפק"מ לפרש לדכ' בר"פ ויקהל (לה; ב') ששת ימים תעשה מלאכה וגו' כ"ל העושה בו מלאכה יומת, וזהו דדנה הגמ' באיזה מלאכה ליכא "מיתה", דצריך לידע ולהבין לכוונת התורה כל וגו' "יומת" באיזה מלאכות נאמר ובאיזה מלאכות לא נאמר, ועדיין יל"ע.

ומאידך יל"ע בדברי התוס' לקמן (יג.) ובסנהדרין רפ"ז (נא:) דרק ר' יוסף פריך אטו כותבים "הילכתא למשיחא"

אולם הש"ס אינו חושש בדכ' נפק"מ להלכה לע"ל, דהא בגמ' הכא פריך הש"ס סתמא "מאי דהוה הוה" וכו' והיינו דאטו כותבים נפק"מ לדינא לע"ל, ורק אי קאתי "למיסבר קראי" לק"מ. וא"כ מבואר דאף הש"ס מקשה כן ולא רק ר' יוסף, וא"כ צ"ע בתוס'.

(נופת צופים)

בגמ': כיצד מלבישן לעתיד לבא.

אדמו"ר השפתי צדיק מפילץ זצ"ל שאל להאבני נזר (חור"מ סי' ג) למה יצטרך לעתיד סדר הלבשה, הלא כבר נתחנכו אהרן לבניו, ולמה יצטרכו חינוך שנית.

ותירין באבני נזר: נ"ל עפימש"כ הרב מלאדי זצ"ל בעל התניא בספרו תורה אור (פ' ויחי) בפסוק אוסרי לגפן עירה (בד"ה והנה זהו) שלעתיד לבאתהי' העבודה למכוון אחר לגמרי ממה שהי' במשכן ובבית עולמים, כי שם הי' לכפרה על האדם, ולעת"ל יהי' האדם כבר מתוקן, והקרבות יהי' להעלות הבעלי חיים עיי"ש. וכיון שהי' העבודה באופן אחר יצטרך חינוך לעבודה זו מחדש.

ורמזו חכמו"ל זה במה שאמרו (לעיל ג:) שמיני רגל בפני עצמו, וידוע כי שמיני רמז לימות המשיח, כנור של עתיד בת ח' נימין (ערכין יג:), ואין לו צירוף עם עוה"ז, והוא בפני עצמו, וע"כ צריך חינוך מחדש.

ובספר המצוות שורש ג' כתב הרמב"ן ז"ל (בד"ה אבל תרומת) לפי שכבר בטלה משיחתן ממנו ומזרעו משעת המיתה, ויהיו אנשים מחודשים, ויצטרכו להתקדש כבראשונה עיי"ש. ע"כ. ועיין מש"כ הגה"ח ר"ש בראנדר ז"ל בספרו חקת היום כאן.

ובענין זה עיין נדה (ע ע"ב) בעו מיני' אנשי אלכסנדרי' מר' יהושע בן חנני' מתים לעתיד לבא צריכים הזה שלישי ושביעי או אין צריכים, ואמר להם לכשיחיו נתישב בדבר.

קשה, כיצד יתכן לומר שמטרת השאלה "כיצד מלבישין?" היתה לברר כיצד ילבישם משה לעתיד לבוא, והלא אחד מבעלי המימרא הוא רבי יוחנן, וידועה שיטתו של רבי